A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2005. október 20.*

A C-327/03. és C-328/03. sz. egyesített ügyekben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Bundesverwaltungsgericht (Németország), a Bírósághoz 2003. július 28-án érkezett 2003. április 30-i határozataival terjesztett elő az előtte

a **Bundesrepublik Deutschland,**

és

az **ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG** (képviseli: az **ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH**) (C-327/03),

a **Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG** (C-328/03)

* Az eljárás nyelve: német.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Malenovský, S. von Bahr (előadó), A. Borg Barthet és U. Lõhmus bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. november 11-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

— a Bundesrepublik Deutschland képviseletében S. Prömper és K. Schierloh, meghatalmazotti minőségben,

— az ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, képviseli az ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH, képviseletében R. Schütz Rechtsanwalt,

— a Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG képviseletében M. Hoffmann Rechtsanwalt,

— az Egyesült Királyság kormánya képviseletében K. Manji, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Moore barrister,

— az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében C. Schmidt és M. Shotter, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2004. december 9-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

## Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek a távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 117., 15. o.) értelmezésére vonatkoznak.

2 Ezeket a kérelmeket a Bundesrepublik Deutschland és az ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, képviseli az ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH (a továbbiakban: ISIS Multimedia), valamint a Bundesrepublik Deutschland és a Firma O2 (Germany) GmbH und Co. OHG (a továbbiakban: Firma O2) között

folyamatban lévő eljárásokban terjesztették elő a Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post (távközlés- és postaügyi szabályozó hatóság, a továbbiakban: szabályozó hatóság) által a telefonszám-kiosztása iránti kérelmek keretében igényelt díj tárgyában.

## Jogi háttér

*A közösségi szabályozás*

3 A 97/13 irányelv 11. cikke előírja:

„(1) A tagállamok ügyelnek arra, hogy az engedélyezési eljárások során a vállalkozásokra kivetett adók kizárólagosan azt a célt szolgálják, hogy fedezzék az egyedi engedélyek kibocsátásával, intézésével, ellenőrzésével és végrehajtásával kapcsolatos igazgatási költségeket. Az egyedi engedélyeket terhelő adóknak arányosnak kell lenniük a szükséges munka mennyiségével, és azokat megfelelően és kellően részletes formában nyilvánosságra kell hozni annak érdekében, hogy az információk könnyen hozzáférhetők legyenek.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérően a szűkös erőforrások esetében a tagállamok felhatalmazhatják a nemzeti szabályozó hatóságaikat díj kiszabására ezen erőforrás optimális felhasználásának biztosítása szükségletének figyelembevétele céljából. Ezek a díjak megkülönböztetéstől mentesek, és figyelembe veszik többek között az újító szolgáltatások és a verseny fejlődését."

*A nemzeti szabályozás*

4 A releváns nemzeti szabályozás a távközlésről szóló, 1996. július 25-i törvény (Telekommunikationsgesetz, BGBl., 1996. I., 1120. o., a továbbiakban: TKG) 43. cikkének (3) bekezdését és a távközlési számokra alkalmazható díjakról szóló, 1999. augusztus 16-i rendeletet (Telekommunikations-Nummerngebührenverordnung (BGBl. 1999. I., 1887. o., a továbbiakban: TNGebV) foglalja magában.

5 A TKG 43. cikke előírja, hogy a szabályozó hatóság felvállalja a számozás kezelésének feladatait, és a kérelemre telefonszámot kiosztó határozat díj beszedését vonja maga után. A díjfizetési kötelezettséget kiváltó tényeket és a díj összegét rendeleti úton határozzák meg a közigazgatási költségekről szóló, 1970. június 23-i törvény (Verwaltungskostengesetz) (BGBl. 1970. I., 821. o.) rendelkezéseinek megfelelően.

6 A TNGebV 1. cikke e rendelkezés mellékletének B 1. pontjával együttes olvasatban, annak eredeti változatában előírja, hogy egy 1 000 tíz számjegyű telefonszámcsoportnak a helyi hurok ágazatában való kiosztása 1 000 DEM (körülbelül 500 euró) díj megfizetését vonja maga után. A számigénylés visszautasítása esetén a szám kiosztásáért beszedett összeg egynegyedének megfelelő díjat kell megfizetni, a jelen esetben 250 DEM-t (körülbelül 125 euró).

**Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések**

7 Az ISIS Multimedia és a Firma O2 távközlési vállalkozások telefonszámok kiosztását kérelmezték a szabályozó hatóságtól.

8 Az ISIS Multimedia 37 – egyenként 1000 tíz számjegyű telefonszámból álló – telefonszám-csoportot kapott meg a kérelmezett 43-ból. A Firma O2 a kérelmezett 2 324-ból 2 303 – egyenként 1 000 tíz számjegyű – telefonszám-csoportot kapott. A vállalkozásokra 38 500 DEM, illetve hozzávetőleg 2,3 millió DEM díjat szabtak ki.

9 E díjak összege több mint tizenötször magasabb, mint a telefonszámok kiosztásának közigazgatási költségei, és háromszor magasabb, mint a telefonszám-kérelem elutasításának költségei. Egyebekben egy szám kiosztásának díja az egy telefonszámmal megvalósítható éves forgalom hozzávetőleg 0,1%-ának felel meg.

10 A Deutsche Telekom AG (a továbbiakban: Deutsche Telekom) az egykor a német piacon működő állami monopolvállalkozás jogutódaként 400 millió telefonszámot tartalmazó állománnyal rendelkezik, amelyet ingyenesen szerzett meg. A Bundesverwaltungsgericht szerint a nemzeti jogalkotó kilátásba helyezte, hogy e vállalkozást a TNGebV-ben rögzített díj megfizetésére kötelezi, ezen állomány átadásának fejében, ez azonban nem volt lehetséges, mivel a Deutsche Telekom nem nyújtott be számok kiutalása iránti kérelmet, és emiatt a TKG 43. cikke nem volt alkalmazható.

11 Az ISIS Multimedia és a Firma O2 keresetet nyújtottak be a szabályozó hatóság díj megfizetését előíró határozatai ellen. A keresetüket első fokon elutasították, másodfokon azonban helyt adtak azoknak. A szabályozó hatóság ekkor felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Bundesverwaltungsgerichthez.

12 E bíróság véleménye szerint a TKG és a TNGebV megfelel a német alkotmánynak. Úgy véli továbbá, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése megengedi díj

kivetését a telefonszámok kiutalásáért, amelyek szűkös erőforrásnak minősülnek. Kérdésesnek tartja azonban, hogy ennek a rendelkezésnek – különösen a verseny előmozdítása szükségességének – megfelel-e az olyan díjnak az új távközlési vállalkozásokra való alkalmazása, amely részben tükrözi a kiosztott számok gazdasági értékét, jóllehet a nemzeti jog értelmében lehetetlen ugyanezen díj megfizetését a Deutsche Telekom számára előírni a rendelkezésére álló számállomány vonatkozásában. A Bundesverwaltungsgericht úgy véli, hogy amennyiben figyelembe kell venni a piaci versenyhelyzetet valószínű, hogy az ilyen díj ellentétes az említett 11. cikk (2) bekezdésével.

13 E körülmények között a Bundesverwaltungsgericht az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából a következő két kérdést terjesztette a Bíróság elé, amelyeket a C-327/03. és a C-328/03. sz. ügyekben azonos szöveggel fogalmazott meg:

„1) A 97/13 irányelvet [...] úgy kell-e értelmezni, hogy a nemzeti szabályozó hatóság a telefonszámok kiutalásáért a számok gazdasági értékét figyelembe vevő díjat szabhat ki, jóllehet valamely, a tevékenységét ugyanazon a piacon gyakorló és ott erőfölényben lévő távközlési vállalkozás ingyenesen vett át rendkívül nagy mennyiségű telefonszámot a jogelődjétől, a korábbi állami monopóliumtól, és a nemzeti jog alapján kizárt a díjaknak a régi számállományért való utólagos kiszabása?

Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén:

2) Kivethető-e ebben a helyzetben a piacra újonnan belépőkre a telefonszám kiutalásáért a megvalósíthatónak vélt éves üzleti forgalom bizonyos százalékának megfelelő (a jelen esetben: 0,1%) egységes díj, amennyiben ezt a számot a végső ügyfélnek adják át a piacra lépés egyéb költségeinek figyelmen kívül

hagyásával, és e költségek alapján az erőfölényben lévő vállalkozással szembeni versenyesélyek elemzése nélkül?"

14 A Bíróság 2003. szeptember 16-i végzésével az írásbeli, a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából egyesítette a C-327/03. és a C-328/03. sz. ügyeket.

## Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

*Az első kérdésről*

15 Az első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kér választ, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amilyen az alapügyben szerepel, amely előírja, hogy a távközlési piac új piaci szereplője köteles a telefonszámok kiutalásáért díjat fizetni, figyelembe véve azok gazdasági értékét, jóllehet az ugyanazon a piacon erőfölényben lévő távközlési vállalkozás rendkívül jelentős számállományt ingyenesen vett át, amellyel a jogelődje, a korábbi monopólium rendelkezett, és a nemzeti jog kizárja az ilyen díj utólagos megfizetését ezen állományért.

A Bíróság elé terjesztett észrevételek

16 Az ISIS Multimédia, a Firma O2 és az Európai Közösségek Bizottsága azt állítják, hogy az új piaci szereplők számára a TNGebV-ben előírt díj megfizetésére irányuló

kötelezettség azon telefonszámok kiutalásának fejében, amelyek ahhoz szükségesek, hogy a helyi hurokban az ügyfeleik számára a távbeszélő szolgáltatást biztosíthassák, jóllehet a Deutsche Telekom ugyanezen szolgáltatás esetében ingyenesen rendelkezik jelentős számállománnyal, hátrányosan megkülönböztető, és a verseny fejlődésének akadályát képezi. Az olyan szabályozás tehát, mint amelyen ez a díj alapul, ellentétes a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott feltételekkel.

17 Ezzel szemben a német kormány előterjeszti mindenekelőtt, hogy az ilyen szabályozás nem hátrányosan megkülönböztető, mivel a Deutsche Telekom a versenytársaihoz hasonlóan köteles díjat fizetni az új telefonszámok kiutalásáért.

18 A Deutsche Telekom által a jogelőd vállalkozástól átvett számállományt illetően végül az említett kormány azt állítja, hogy abban az időben, amikor ez az állomány létrejött semmilyen díj nem volt előírva sem a nemzeti jogban, sem a közösségi jogban. Nincs helye tehát e díj utólagos megfizetése követelésének az említett állományért, amelyre a nemzeti jog szerint sincs lehetőség.

19 A német kormány hozzáfűzi végül, hogy a rendelkezésére álló telefonszám-állományért a díjnak a Deutsche Telekom által történő megfizetése hiányát az e vállalkozásra nehezedő súlyos terhek indokolják, amelyek az egyetemes szolgáltatás, a rendkívül nagy számú alkalmazott átvétele és – ebből eredően – azok nyugdíjfizetésének biztosítására vonatkozó kötelezettség.

20 Az Egyesült Királyság kormánya azt állítja, hogy a kiosztott telefonszámok gazdasági értékét figyelembe vevő díjfizetési kötelezettség lehetővé teszi az ezek által képzett szűkös erőforrások kezelését a 97/13 irányelv 11. cikke (2) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően.

A Bíróság válasza

21 A 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerint lényeges, hogy a díj három feltételnek eleget tegyen. Először annak lehetővé kell tennie a szűkös erőforrás optimális hasznosításának biztosítását. Továbbá nem lehet hátrányosan megkülönböztető. Végül figyelembe kell vennie az újító szolgáltatások és a verseny fejlesztése előmozdításának szükségességét.

22 A szűkös erőforrás optimális kezelésére vonatkozó első feltétel esetében a német kormány és az Egyesült Királyság kormánya azt állítják, hogy a felhasználható telefonszámok korlátozott számban léteznek, az első feltétel tehát teljesült.

23 Ebben a tekintetben meg kell állapítani, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése lehetővé teszi ugyan díj alkalmazását a „szűkös erőforrás" optimális kezelésére, ezt a fogalmat azonban nem határozza meg az említett cikk.

24 Szükséges tehát hivatkozni az említett cikket megelőző rendelkezésekre, különösen ugyanezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdésére. E rendelkezés szerint a tagállamok

csak annyiban korlátozhatják az egyéni engedélyek számát valamely távközlési szolgáltatási kategória esetében, amennyiben az a kellő mennyiségű szám kiutalásának lehetővé tételéhez szükséges. Ebből következik, hogy a közösségi jogalkotó elismerte, hogy a telefonszámok létezhetnek korlátozott számban, következésképpen szűkös erőforrásnak minősülhetnek.

25 A 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a tagállamok abból a célból szabhatnak ki díjat a távközlési vállalkozásokra, hogy a telefonszámok kiutalását optimális módon kezeljék.

26 Ebből következik, hogy az említett rendelkezésben megfogalmazott első feltétel akkor teljesül, ha a díjfizetési kötelezettség – ahogyan az alapügyben szóban forgó szabályozás előírja – a telefonszámok kiutalására vonatkozik.

27 A telefonszám-kiutalási kérelem elutasítása esetén azonban, amely meghatározásánál fogva nem foglalja magában a számok felhasználását, ebből következően a rendelkezésre álló számok számának csökkenését sem, a 97/13 irányelv 11. cikke (2) bekezdésének rendelkezései nem alkalmazhatóak. Ebben az esetben az e cikk (1) bekezdésében szereplő általános szabályt kell alkalmazni, amely szerint a vállalkozásokra az engedélyezési eljárás címén kiszabott adót korlátozni kell a számkérelem feldolgozásához kapcsolódó közigazgatási költségekre. Ennélfogva a felmerült közigazgatási költség több mint háromszorosának összegével megegyező díj megfizetésének kötelezettsége ellentétes ezzel a szabállyal.

28 Annak vizsgálata is szükséges, hogy a telefonszámok kiutalásáért díj fizetésének kötelezettsége, mint az alapügyben szóban forgó szabályozás, teljesít-e két további, a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott feltételt.

29 A diszkrimináció tilalmának feltétele esetében fontos emlékeztetni, hogy az megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék különböző módon, kivéve, ha ez a különbségtétel objektív módon igazolható (lásd többek között a C-149/96. sz., Portugália kontra Tanács ügyben 1999. november 23-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-8395. o.] 91. pontját).

30 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ISIS Multimedia és a Firma O2 a Deutsche Telekomhoz hasonlóan a helyi hurok ágazatban működő vállalkozások. A szolgáltatásuk nyújtásához ez utóbbiaknak szükségszerűen rendelkezniük kell telefonszámokkal, hogy azokat az ügyfeleiknek kioszthassák. Ezek a vállalkozások tehát a szolgáltatások nyújtása szempontjából összehasonlítható helyzetben vannak. Az azonban nem vitatott, hogy az ISIS Multimedia, a Firma O2, valamint valamenynyi új piaci szereplő köteles megfizetni a TNGebV 1. cikkében – az e cikk mellékletének B 1. pontjával együttes olvasatban – előírt díjat a telefonszámok megszerzése végett, illetve ahhoz, hogy hozzáférjenek a beszédalapútelefónia-szolgáltatás piacához a helyi hurok ágazatában, míg a Deutsche Telekom jelentős számállománnyal rendelkezik, amely lehetővé teszi számára a piaci működést, és amelynek megszerzéséért nem fizetett díjat.

31 Meg kell tehát állapítani, hogy a Deutsche Telekomot és a versenytársait nem kezelték azonos módon az említett piacra való belépés vonatkozásában.

32 Az a körülmény, hogy a Deutsche Telekomnak díjat kell fizetnie az új számok megszerzéséért, nem változtatja meg ezt a megállapítást, amely a piaci szereplők piacra való belépésére vonatkozik.

33 Egyebekben az a tény, hogy a Deutsche Telekom attól a vállalkozástól, amely a jogelődje, a számállományt az átruházás időpontjában hatályos német jog és közösségi szabályozás szempontjából jogszerűen szerezte meg, ezen az állításon szintén nem módosít.

34 Felmerül azonban a kérdés, hogy az új piaci szereplőknek az olyan vállalkozástól eltérő kezelése, mint amilyen a Deutsche Telekom, amely egy korábbi monopólium jogutódja, igazolható-e, vagy hátrányos megkülönböztetésnek minősül az irányelv 11. cikkének (2) bekezdése szerint.

35 A német kormány előterjeszti, hogy a Deutsche Telekom rendelkezésére álló telefonszám-állománya alapján a díj megfizetésének elmaradását az a tény igazolja, hogy e vállalkozásnak egyetemes szolgáltatói feladatokat is el kell látnia, és biztosítania kell az általa átvett alkalmazottak nyugdíjának kifizetését.

36 Ebben a tekintetben lényeges rámutatni, hogy a német kormány nem nyújtott be számadatokat azon állításának alátámasztására, hogy az említett állomány ingyenes kiutalása a Deutsche Telekomra nehezedő teher kompenzációjának minősül az egyetemes szolgáltatói kötelezettségek címén, vagy az általa átvett alkalmazottak nyugdíjának fizetése miatt. Ahogyan azonban a Bíróság azt korábban megállapította, amennyiben a 97/13 rendelet 11. cikkének (2) bekezdése az ugyanazon cikk (1) bekezdésében megfogalmazott általános szabályhoz képest eltérést vezet be, azt megszorítóan kell értelmezni (lásd a C-292/01. és C-293/01. sz., Albacom és Infostrada egyesített ügyekben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9449. o.] 33. és 34. pontját). Következésképpen az említett (2) bekezdésre alapított igazolásokat nem lehet pusztán általánosságban előterjeszteni.

37 Fenntartva az olyan magyarázat lehetőségét, amely lehetővé teszi a gazdasági szereplők közötti különbségtétel igazolását, meg kell állapítani, hogy a telefonszám

kiutalásáért olyan díjfizetési kötelezettség előírása, mint amilyet az alapügyben szóban forgó szabályozás az új piaci szereplők számára megszabott, a helyi hurok ágazatában a beszédalapútelefónia-szolgáltatási piacra való belépés szükséges feltétele, jóllehet a korábbi monopólium jogutód vállalkozása ugyanezen a piacon ingyenesen nagy számállománnyal rendelkezik, a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésével ellentétes hátrányos megkülönböztetésnek minősül ezen új piaci szereplőkkel szemben.

38 Még amennyiben a német kormánynak sikerülne is bizonyítania a Deutsche Telekom rendelkezésére álló telefonszám-állomány állítólagos diszkriminációmentes jellegét, azt is bizonyítania kellene, az említett 11. cikk (2) bekezdésében megfogalmazott harmadik feltételnek megfelelően, hogy a számok kiutalása esetén a díj megfizetése figyelembe veszi-e az újító szolgáltatások és a verseny fejlesztése előmozdításának szükségességét.

39 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy torzulásmentes versenyt csak akkor lehet garantálni, ha a különböző gazdasági szereplők esélyegyenlősége biztosított (lásd a C-462/99. sz., Connect Austria ügyben 2003. május 22-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-5197. o.] 83. pontját).

40 A Bíróságnak már kellett vizsgálnia azt a versenyjogi kérdést, amelyet az a szabályozás vetett fel, amely bizonyos üzemi eszközök – a jelen esetben a digitálismobiltelefon-ágazatban további frekvenciák – esetében erőfölényben lévő nyílt vállalkozás számára ingyenes juttatást írt elő, míg az új piaci szereplőnek meg kellett fizetnie a díjat az ugyanarra az ágazatra vonatkozó engedély megszerzéséért. Ebben a vonatkozásban a Bíróság megállapította, hogy az ilyen szabályozás sértheti az EK 82. cikk rendelkezéseit e vállalkozás erőfölényének a kiterjesztése vagy megerősítése által. A Bíróság kifejtette azonban, hogy a versenyszabályok nem tiltják meg az ilyen rendelkezést, ha az erőfölényben lévő közvállalkozás által a mobiltelefon-ágazatban valamely engedély megszerzéséért korábban megfizetett díj, valamint a további frekvenciák ingyenes kiutalása gazdasági szempontból a

versenytársra kiszabott díjjal megegyezőnek minősül (lásd a Connect Austria ítélet [hivatkozás fent] 85–90. pontját).

41 Ennélfogva el kell végezni a megfelelő összehasonlító vizsgálatot az erőfölényben lévő vállalkozásra és a versenytársaira a telefonszám kiutalásáért alkalmazott díj esetében.

42 Meg kell állapítani ebben a tekintetben, hogy az erőfölényben lévő vállalkozás – a jelen esetben a Deutsche Telekom – nem fizetett díjat igen nagy mennyiségű telefonszám kiutalásáért, és csak az új számok kiutalásáért kell díjat fizetnie, míg a versenytársainak - az új piaci szereplőknek - már az első szám kiutalásáért díjat kell fizetni.

43 Az azonban nem vitatott, hogy ez a díj, amelyet a kiosztott számok gazdasági értéke alapján számítanak ki, jelentős terhet képez a távközlési vállalkozások számára. Az új piaci szereplők esetében ez a díj a költségvetésüket a tevékenységüknek helyi hurokban való megkezdésétől terheli.

44 Ebből következik, hogy az új piaci szereplők nincsenek azonos helyzetben az erőfölényben lévő vállalkozással a telefonszámok megszerzése esetében, következésképpen a beszédalapú telefóniában a helyi hálózat ágazatában a verseny torzult.

45 Ahelyett, hogy jelentősen megkönnyítené az új piaci szereplők számára a piacra való belépést, ahogy azt a 97/13 irányelv ötödik preambulumbekezdése kifejti (lásd az Albacom és Infostrada ítélet [hivatkozás fent] 35. pontját), enyhítve az erőfölényben lévő vállalkozás és az új piaci szereplők közötti különbségeket a távközlési piacon, az olyan szabályozás következtében, mint amely az alapügyben szerepel, e különbségek fennmaradnak. Ez a szabályozás az említett piacra való belépés akadályát képezi ez utóbbiak számára, ebből következően fékezi a verseny fejlődését és az újító szolgáltatások előmozdítását, ellentétben a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében megfogalmazott harmadik feltétellel.

46 Ennélfogva az első kérdést úgy kell megválaszolni, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügyben szerepel, amely előírja, hogy a távközlési piacon az új piaci szereplő a telefonszámok kiutalásáért azok gazdasági értékét figyelembe vevő díjat köteles fizetni, jóllehet az ugyanazon piacon erőfölényben lévő vállalkozás ingyenesen vett át egy rendkívül jelentős számállományt, amellyel a korábbi monopolvállalkozás rendelkezett, amelynek ő a jogutódja, és a nemzeti jog kizárja az ilyen díjnak az ezen állományért való utólagos megfizetését.

*A második kérdésről*

47 Tekintettel az első kérdésre adott válaszra, a második kérdésre nem kell válaszolni.

## A költségekről

48 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez utóbbi bíróság dönt a költségekről.

Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

**A távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügyben szerepel, amely előírja, hogy a távközlési piacon az új piaci szereplő a telefonszámok kiutalásáért azok gazdasági értékét figyelembe vevő díjat köteles fizetni, jóllehet az ugyanazon piacon erőfölényben lévő vállalkozás ingyenesen vett át egy rendkívül jelentős számállományt, amellyel a korábbi monopolvállalkozás rendelkezett, amelynek ő a jogutódja, és a nemzeti jog kizárja az ilyen díjnak az ezen állományért való utólagos megfizetését.**

Aláírások.